

Arrest

nr. 348 918 van 23 juni 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 23 februari 2026 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 15 december 2025 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 44).

Gezien titel *Ib/s*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker is houder van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene afgegeven door Italië op 17 juli 2024, geldig voor een periode van 10 jaar.

1.2. Op 19 mei 2025 legt verzoeker bij het gemeentebestuur van Beerse een verklaring van aankomst af in het kader van een kort verblijf.

1.3. Op 14 juli 2025 dient hij een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, als begunstigde van het statuut van langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie.

Er wordt hem op 7 augustus 2025 een document bijlage 41*b/s* bij het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 afgegeven. Op diezelfde datum wordt hem ook een attest van immatriculatie afgegeven, geldig tot 14 december 2025.

1.4. Op 15 december 2025 neemt de gemachtigde de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 61/7, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 110quinquies, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt de aanvraag voor een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden door :

Naam: B.

Voorna(a)m(en): K.

Nationaliteit: Servië

Geboortedatum: [...]08.1998

Geboorteplaats: Mala Dobranja

Identificatienummer in het Rijksregister:[...]

Verklaart te verblijvende te: [...]

om de volgende reden geweigerd :

☐ *Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van begunstigde van de status van EG-langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese Unie.*

Hij legt noch een toelating tot arbeid of beroepskaart, noch een bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en bewijs van geldige Belgische ziekteverzekering voor. Ook werd er tot op heden geen medisch attest voorgelegd. Meneer toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 61§7 van de wet van 15.12.1980.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied van het Rijk binnen 30 dagen te verlaten.”

2. Rechtspleging

Gelet op de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026) waar in artikel 5.12, § 3 bepaald wordt dat:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. De beperkte onderzoeksbevoegdheid van artikel 43 van de Asiel- en migratiebeheerverordening is niet van toepassing.”

De huidige zaak werd behandeld op de terechtzitting van 6 mei 2026. Alle rechtsregels waar in dit arrest naar wordt gewezen, moeten worden gelezen zoals ze op dat ogenblik van kracht waren.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Eerste middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

a) Schending het motiveringsplicht

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid om in haar beslissing de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op een "afdoende" wijze. Dit betekent dat de motieven:

- Pertinent moeten zijn (m.a.w. in verband staan met de beslissing),

- en draagkrachtig moeten zijn (de beslissing moeten kunnen schragen).

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om:

- te begrijpen op basis van welke elementen de beslissing werd genomen,
- te controleren of de overheid zich heeft gebaseerd op juiste en relevante gegevens,
- én te oordelen of het zinvol is om de beslissing juridisch aan te vechten

In casu bevat de bestreden beslissing geen enkele concrete en afdoende motivering die toelaat te begrijpen waarom hij een weigeringsbeslissing ontvangt.

De bestreden beslissing stelt: "Meneer toont niet te voldoende aan de voorwaarden zoals gesteld in artikel 6157 van de wet van 15.12.1980. " Een dergelijk artikel bestaat evenwel niet. Uit de context blijkt dat verwerende partij verwijst naar artikel 61/7 Vreemdelingenwet. Deze onjuiste wetsverwijzing tast de formele motivering aan, nu zij onzekerheid creëert omtrent de exacte juridische grondslag van de beslissing.

Verder bevat de aan verzoeker afgeleverde bijlage 41bis, die het bewijs van ontvangst van de verblijfsaanvraag vormt, enkel de volgende vermelding:

"Begunstigde van het statuut langdurig ingezetene in een andere lidstaat van de Europese unie die een machtiging tot verblijf aanvraag met het oog op

- Het uitoefenen van een activiteit als zelfstandige;
- Het volgen van een studie;
- Het volgen van een beroepsopleiding;
- Andere doeleinden;

Dit document bevat evenwel geen enkele concrete verwijzing naar een bestaansmiddelenvereiste, noch naar de verplichting om in dit verband bewijsstukken voor te leggen binnen een bepaalde termijn.

Verzoeker kon op basis van dit document redelijkerwijze niet afleiden dat het ontbreken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen als doorslaggevend motief aan de weigering ten grondslag zou worden gelegd.

Verder merkt verzoeker op dat hem door het gemeentebestuur een attest van immatriculatie werd afgeleverd, waarop uitdrukkelijk werd vermeld dat hij niet tot arbeid was toegelaten. Verzoeker mocht zich derhalve, overeenkomstig de hem door de gemeente meegedeelde verblijfsvoorwaarden, niet begeven op de arbeidsmarkt.

Niettemin wordt de aanvraag geweigerd wegens het ontbreken van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zonder dat verwerende partij verduidelijkt hoe verzoeker redelijkerwijze aan deze vereiste kon voldoen binnen de administratieve context waarin hij zich bevond.

Bij gebreke aan een duidelijke, individuele en coherente motivering is verzoeker niet in staat de redenering van de administratie te begrijpen, met name waarom enerzijds het ontbreken van bestaansmiddelen als doorslaggevend motief wordt gehanteerd, terwijl anderzijds uit geen enkel stuk blijkt dat verzoeker voorafgaand op duidelijke wijze werd geïnformeerd over de concrete draagwijdte van deze vereiste.

Dit vormt een manifeste schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht, aangezien de motieven noch pertinent, noch draagkrachtig zijn en de bestreden beslissing niet kunnen schragen.

b) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te baseren op een correcte feitenvinding. Het respect voor dit beginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu blijkt geenszins dat verwerende partij aan deze verplichting heeft voldaan.

Verzoeker benadrukt dat hij samenwoont met zijn Belgische partner, met wie hij een duurzame en stabiele relatie onderhoudt. Deze samenwoning vormt een relevant en objectief element bij de beoordeling van de bestaansmiddelen in de zin van artikel 61/7 Vreemdelingenwet.

Verzoeker bevond zich gedurende de behandelingsperiode in een administratieve situatie waarin hij, overeenkomstig de hem door het gemeentebestuur meegedeelde verblijfsvoorwaarden en zoals vermeld op het attest van immatriculatie, niet tot arbeid was toegelaten.

Gelet op de inhoud van de aan verzoeker afgeleverde bijlage 41bis, die geen enkele concrete verwijzing bevat naar een bestaansmiddelenvereiste of de verplichting om in dit verband bewijsstukken voor te leggen binnen een bepaalde termijn, kon verzoeker redelijkerwijze niet afleiden dat het aantonen van bestaansmiddelen een doorslaggevend element zou vormen bij de beoordeling van zijn aanvraag.

Dit geldt des te meer nu verzoeker zich gedurende de behandelingsperiode in een administratieve situatie bevond waarin hij niet tot arbeid was toegelaten, zoals uitdrukkelijk vermeld op het attest van immatriculatie.

In deze specifieke administratieve context kon verzoeker redelijkerwijze aannemen dat de beoordeling van de bestaansmiddelenvereiste niet louter zou worden benaderd vanuit het ontbreken van persoonlijke beroepsinkomsten, doch dat alle relevante elementen van zijn feitelijke situatie in aanmerking zouden worden genomen.

In licht van dat laatste bevat de bestreden beslissing geen enkele overweging waaruit blijkt dat verwerende partij heeft onderzocht of verzoeker, gelet op zijn feitelijke samenwoning, kon beschikken over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen via zijn partner. Zijn partner beschikt over voldoende bestaansmiddelen om in hun beider onderhoud te voorzien en dit element werd niet onderzocht.

Door dit essentieel aspect van de feitelijke situatie van verzoeker buiten beschouwing te laten en geen concreet onderzoek te verrichten naar de daadwerkelijke bestaansmiddelenpositie, heeft verwerende partij haar beslissing genomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

3.1.2. Verzoeker voert in het eerste middel een schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk van de formele motiveringsplicht (a) en van het zorgvuldigheidsbeginsel (b).

3.1.3. In een eerste middelonderdeel verwijt verzoeker de bestreden beslissing te verwijzen naar "artikel 61§7", een wetsartikel dat volgens hem niet bestaat. Hij voert verder aan dat de bijlage 41bis geen verwijzing bevat naar een bestaansmiddelenvereiste of naar een termijn waarbinnen bewijsstukken moesten worden voorgelegd. Hij wijst er ten slotte op dat hem op het attest van immatriculatie is meegedeeld dat hij niet tot arbeid was gemachtigd, zodat hij naar eigen zeggen niet kon weten dat het ontbreken van bestaansmiddelen doorslaggevend zou zijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene in kennis te stellen van de redenen waarom de overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of het zinvol is de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De aanhef van de bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar "artikel 61/7, van de wet van 15 december 1980". De vermelding "artikel 61§7" verderop in de beslissing betreft een kennelijke verschrijving die geen onduidelijkheid creëert over de juridische grondslag. Verzoeker erkent overigens zelf dat uit de context blijkt dat de verwerende partij artikel 61/7 van de vreemdelingenwet bedoelt.

Voor zover verzoeker betoogt dat de bijlage 41bis geen verwijzing bevat naar een bestaansmiddelenvereiste of naar een termijn waarbinnen bewijsstukken moesten worden voorgelegd, vloeien de inhoudelijke verblijfsvoorwaarden rechtstreeks uit artikel 61/7, § 1 van de vreemdelingenwet voort. Uit de samenlezing van artikel 61/7, § 3, van de vreemdelingenwet en artikel 110quinquies, § 1 en § 5, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, volgt dat de aanvraag wordt geweigerd indien de aanvrager de in artikel 61/7, § 1, van de vreemdelingenwet bedoelde documenten niet heeft voorgelegd vóór het verstrijken van de termijn van 4 maanden vanaf de afgifte van het bewijs van ontvangst. Het ontbreken van een uitdrukkelijke vermelding van die voorwaarden of die termijn op de bijlage 41bis ontslaat verzoeker niet van de bewijslast die op de aanvrager rust.

De bestreden beslissing vermeldt afdoende waarom de aanvraag wordt geweigerd, te weten omdat verzoeker geen bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, geen bewijs van geldige ziekteverzekering en geen medisch attest heeft voorgelegd. Dat verzoeker tijdens de behandelingsperiode

niet tot arbeid was gemachtigd, ontslaat hem niet van die bewijslast en raakt de formele motiveringsplicht niet.

Verzoeker maakt aldus niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Hij toont geen schending van de formele motiveringsplicht aan.

Het eerste onderdeel is niet gegrond.

3.1.4. In een tweede onderdeel betoogt verzoeker dat hij samenwoont met zijn Belgische partner, die over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in hun beider onderhoud te voorzien, en dat de verwerende partij heeft nagelaten te onderzoeken of hij langs die weg over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten beschikt. Hij voegt eraan toe dat hij tijdens de behandeling van zijn aanvraag op grond van het attest van immatriculatie niet tot arbeid was gemachtigd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht het bestuur ertoe zijn beslissing zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Met zijn betoog dat hij via zijn partner over toereikende bestaansmiddelen beschikt, beroept verzoeker zich op de inkomensvoorwaarde van artikel 61/7, § 1, van de vreemdelingenwet. Die bepaling vereist dat de aanvrager het bewijs levert dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, alsook over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt. De bewijslast rust op de aanvrager.

Verzoeker kan worden gevolgd waar hij betoogt dat de vereiste inkomsten, blijkens het arrest van het Hof van Justitie van 3 oktober 2019 (C-302/18, *X. t. Belgische Staat*), niet uitsluitend de eigen inkomsten van de aanvrager hoeven te zijn, maar ook inkomsten kunnen omvatten die door een derde ter beschikking worden gesteld. Die inkomsten moeten evenwel toereikend, stabiel en regelmatig zijn: zij moeten, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, worden beschouwd als vast, regelmatig en voldoende, en moeten in zekere mate een bestendig en continu karakter hebben (HvJ 3 oktober 2019, C-302/18, punten 42 en 44). Dat veronderstelt dat de aanvrager de stukken voorlegt die de bevoegde overheid toelaten de hoegrootheid, de bestendigheid en de continuïteit van die inkomsten *in concreto* te beoordelen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag enkel stukken heeft neergelegd die betrekking hebben op zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn Italiaanse verblijfstitel, zijn burgerlijke staat, de betaling van de retributie en de woonstcontrole. Hij heeft geen enkel stuk neergelegd waaruit zou blijken dat hij — door eigen inkomsten dan wel door inkomsten van zijn partner — beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, noch een bewijs van een ziektekostenverzekering. Anders dan in de gevallen waarin de aanvrager bewijsstukken over de inkomsten van een derde heeft voorgelegd, beschikte de verwerende partij over geen enkel gegeven dat haar toeliet de bestaansmiddelenpositie van verzoeker, ongeacht de herkomst ervan, *in concreto* te beoordelen. De aanvullende stukken werden pas op 17 december 2025 in het administratief dossier opgenomen, na de bestreden beslissing van 15 december 2025, en kunnen de wettigheid ervan niet aantasten, nu die wettigheid wordt beoordeeld op het ogenblik waarop de beslissing werd genomen.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij aanvoert dat de verwerende partij hieromtrent een verder onderzoek had moeten voeren. De zorgvuldigheidsverplichting die op het bestuur rust, geldt in het kader van een wederkerig bestuursrecht evenzeer ten aanzien van de aanvrager. Het komt de vreemdeling toe de nodige stukken aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet.

De verwerende partij kan bezwaarlijk worden verweten geen onderzoek te hebben verricht naar gegevens die haar niet zijn voorgelegd, en het komt haar niet toe de leemtes in de bewijsvoering van verzoeker op te vullen.

Verzoeker preciseert daarbij noch in zijn verzoekschrift, noch in het administratief dossier, onder welke van de in artikel 61/7, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bedoelde categorieën hij zijn aanvraag heeft ingediend. Wat ook van die keuze zij, geen van de via de bijlage 41*bis* toegankelijke procedures — een activiteit als zelfstandige (1°), een studie of beroepsopleiding (2°) of andere doeleinden (3°) — vereist dat verzoeker als werknemer in België aan de slag gaat. Krachtens artikel 61/7, § 1, derde lid, van de vreemdelingenwet wordt de categorie werknemer uit de huidige procedure gelicht en verloopt zij overeenkomstig hoofdstuk VII*bis* van titel II van de vreemdelingenwet, te weten de procedure van de gecombineerde vergunning bedoeld in artikel 61/25 en volgende van de vreemdelingenwet. De vermelding op het attest van immatriculatie dat verzoeker niet tot arbeid in loondienst was gemachtigd, is dan ook vreemd aan de voorwaarden waarvan hij in de huidige procedure de naleving diende aan te tonen, en kon hem geenszins beletten bewijs te leveren van inkomsten in de zin van artikel 61/7, § 1, van de vreemdelingenwet — eigen inkomsten dan wel inkomsten van een derde, zoals verzoeker overigens zelf aanvoert.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“Tweede middel: Schending van artikel 8 EVRM

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan VOO? zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoeker wijst op het bestaan van een daadwerkelijk privéleven in België, dat bescherming geniet onder artikel 8 EVRM. Hij verblijft sedert enige tijd op het Belgische grondgebied en heeft hier sociale en relationele banden ontwikkeld.

Bovendien is hij ingeschreven voor Nederlandse taallessen, wat zijn inspanningen tot integratie in de Belgische samenleving verder onderstreept.

Daarnaast onderhoudt verzoeker in België een duurzame affectieve relatie met zijn Belgische partner, die hij reeds vóór zijn aankomst kende en met wie hij samenwoont. Dit gezinsleven vormt een relevant element dat door de verwerende partij in de beoordeling diende te worden betrokken.

Het EHR,N'I benadrukt dat staten een positieve verplichting hebben om omstandigheden te creëren waarin gezinsleven daadwerkelijk kan worden beleefd. Dit vereist een zorgvuldige belangenafweging tussen enerzijds het migratiebeleid en anderzijds het recht van verzoeker op bescherming van zijn privé- en gezinsleven.

In casu blijkt niet dat verwerende partij een dergelijke belangenafweging heeft verricht. De bestreden beslissing bevat geen enkele specifieke overweging met betrekking tot de relationele en familiale situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing heeft nochtans een directe impact op het gezinsleven van verzoeker, nu zij het verderzetten van de samenwoning en relatie in België ernstig bemoeilijkt.

Bij gebreke aan een aantoonbare en evenwichtige belangenafweging vormt de bestreden beslissing een onevenredige inmenging in het door artikel 8 EVRM gewaarborgde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven.

Door de relevante elementen niet kenbaar in haar beoordeling te betrekken, schendt verwerende partij de uit artikel 8 EVRM voortvloeiende verplichting om een concrete en individuele proportionaliteitstoets te verrichten.”

3.2.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij wijst op het privéleven dat hij in België heeft opgebouwd, op zijn duurzame affectieve relatie met zijn Belgische partner met wie hij samenwoont en die hij reeds vóór zijn aankomst kende, en op zijn inschrijving voor Nederlandse taallessen. Hij verwijt de verwerende partij geen belangenafweging te hebben verricht.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven. Die bepaling waarborgt evenwel niet het recht om de staat te kiezen waar men dit privé- en gezinsleven wenst te ontwikkelen.

De bestreden beslissing weigert een eerste toelating tot verblijf.

In een dergelijk geval ligt geen verwijdering van een bestaande verblijfssituatie ter beoordeling, maar moet worden nagegaan of uit artikel 8 van het EVRM een positieve verplichting voortvloeit om verblijf toe te staan. De Staat beschikt daarbij over een ruime appreciatiemarge.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat een dergelijke positieve verplichting slechts in uitzonderlijke omstandigheden bestaat, in het bijzonder wanneer het privé- en gezinsleven is ontstaan op een ogenblik waarop de betrokkenen wisten of moesten weten dat de verblijfsstatus van een van hen precair was

(EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse t. Nederland*, § 108). Het komt aan verzoeker toe dergelijke uitzonderlijke omstandigheden aannemelijk te maken.

Verzoeker verblijft in België sinds 19 mei 2025, eerst in het kader van een kort verblijf en vervolgens onder een attest van immatriculatie dat hem in afwachting van de beslissing over zijn aanvraag werd afgegeven. Zijn privéleven en zijn relatie met zijn partner zijn aldus opgebouwd en verdergezet tijdens een kort en precair verblijf, waarbij verzoeker en zijn partner zich van het voorlopige karakter van zijn verblijfsrecht bewust waren of moesten zijn. Onder die omstandigheden levert de weigering van een eerste toelating slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM op.

Verzoeker maakt dergelijke uitzonderlijke omstandigheden niet aannemelijk. De inschrijving voor Nederlandse taallessen en het bestaan van een affectieve relatie volstaan daartoe niet. Verzoeker heeft bovendien naar aanleiding van zijn aanvraag geen concrete elementen over zijn privé- of gezinsleven aan de verwerende partij voorgelegd, zodat hij haar niet kan verwijten die elementen niet in een belangenafweging te hebben betrokken. De verwerende partij kan immers niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gegevens die haar niet zijn voorgelegd.

De bestreden beslissing belet verzoeker ten slotte niet zijn privé- en gezinsleven elders verder te zetten, in het bijzonder in Italië, waar hij houder is van een EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene die tot in 2034 geldig blijft, dan wel om dit gezinsleven in België verder te zetten wanneer hij aantoonbaar te voldoen aan de bij wet voorziene verblijfsvoorwaarden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is niet aangetoond. Het tweede middel is niet gegrond.

3.2.3. Verzoeker voert een derde middel aan, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Hij zet het middel uiteen als volgt:

“4. Middelen tegen het bevel

a) Schending van de motiveringsplicht (art. 62 Vreemdelingenwet en Wet van 29 juli 1991)

Het bevel om het grondgebied te verlaten (hierna: BGV) vormt een individuele bestuurlijke rechtshandeling dieft krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de formele motivering van bestuurshandelingen, zowel formeel als materieel toereikend moet worden gemotiveerd.

In casu is het bevel om het grondgebied te verlaten opgenomen in dezelfde beslissing als de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

De motieven die aan de weigering van verblijf ten grondslag liggen, worden zonder nadere toelichting doorgetrokken naar het bevel, zonder dat blijkt dat een autonome beoordeling heeft plaatsgevonden.

Bij gebreke aan een afzonderlijke en afdoende motivering laat de beslissing niet toe na te gaan op welke wijze het bevel om het grondgebied te verlaten werd verantwoord, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991.

b) Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij heeft bij het uitvaardigen van het BGV geen enkel concreet en individueel onderzoek verricht naar de gevolgen die een terugkeer zoU hebben voor het fysieke en mentale welzijn van verzoeker. Evenmin werd rekening gehouden met zijn integratie en sociale banden hier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, zoals herhaaldelijk bevestigd in de rechtspraak van de Raad van State, verplicht de overheid om haar beslissingen te baseren op een volledig en correct feitenbevinding.⁶ Dit impliceert dat alle relevante elementen van het dossier in overweging moeten worden genomen' Door na te laten een dergelijke individuele en concrete afweging te maken, heeft verwerende partij gehandeld in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.

b) Schending van de Terugkeerrichtlijn, het EU-Handvest en artikel 3 EVRM

Artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn verplicht de lidstaten om bij het nemen van een terugkeerbeslissing rekening te houden met:

- het non-refoulementbeginsel,*
- het gezinsleven, en*
- de gezondheidstoestand van de betrokkene.*

Uit de motieven van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt nergens dat deze elementen daadwerkelijk en individueel werden onderzocht of tegen elkaar werden afgewogen. De beslissing beperkt zich tot de standaardargumentatie van de weigeringsbeslissing, zonder enige concrete beoordeling van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Dit vormt ook een bijkomende schending van artikel 8 van het EHRM.

Het EHRM benadrukt dat staten een positieve verplichting hebben om omstandigheden te creëren waarin gezinsleven daadwerkelijk kan worden beleefd. Dit vereist een zorgvuldige belangenafweging tussen enerzijds het migratiebeleid en anderzijds het recht van verzoeker op bescherming van zijn privé- en gezinsleven.

In casu blijkt niet dat verwerende partij een concrete en individuele belangenafweging heeft verricht. Het bestreden bevel bevat geen enkele specifieke overweging met betrekking tot de relationele en familiale situatie van verzoeker, noch omtrent de gevolgen die een terugkeer naar Italië zou meebrengen voor zijn gezinsleven in België.

De motivering laat derhalve niet toe na te gaan of het door artikel 8 EVRM beschermde gezinsleven daadwerkelijk en op evenredige wijze in de besluitvorming werd betrokken."

3.2.4. Verzoeker voert tegen het bevel om het grondgebied te verlaten verschillende grieven aan, die de Raad samen behandelt als één middel in drie onderdelen: een schending van de formele motiveringsplicht (a), van het zorgvuldigheidsbeginsel (b), en van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 3 van het EVRM (c).

In een eerste onderdeel betoogt verzoeker dat de motieven van de weigeringsbeslissing zonder autonome beoordeling naar het bevel zijn doorgetrokken, wat een schending uitmaakt van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de wet van 29 juli 1991.

De Raad merkt op dat het bevelsaspect in de bestreden akte verwijst naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Verzoeker betwist niet dat hij langer op het grondgebied verblijft dan de in artikel 2 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn. Deze vaststelling is afdoende in het licht van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Na de weigering van de aangevraagde machtiging tot verblijf is het hem afgegeven attest van immatriculatie komen te vervallen en verblijft verzoeker niet langer regelmatig op het grondgebied. Het eerste onderdeel is niet gegrond.

3.2.5. In een tweede onderdeel verwijt verzoeker de verwerende partij geen concreet en individueel onderzoek te hebben verricht naar de gevolgen die een terugkeer voor zijn fysieke en mentale welzijn zou hebben, noch rekening te hebben gehouden met zijn integratie en zijn sociale banden.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht het bestuur ertoe zijn beslissing op een correcte feitenvinding te steunen. Het komt evenwel aan verzoeker toe concrete en specifieke elementen aan te brengen waaruit zou blijken dat een terugkeer in zijn geval bijzondere gevolgen of bijzondere obstakels zou meebrengen. Verzoeker brengt geen concrete medische of sociale elementen aan en beperkt zich tot algemene beweringen over zijn integratie. De verwerende partij kan niet worden verweten geen onderzoek te hebben verricht naar gegevens die haar niet zijn voorgelegd.

Het tweede onderdeel is niet gegrond.

3.2.6. In een derde onderdeel voert verzoeker een schending aan van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 5 van de Richtlijn 2008/115/EG, omgezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, verplicht de verwerende partij om bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene, en om het beginsel van non-refoulement te eerbiedigen. Dat veronderstelt dat verzoeker concrete elementen aanbrengt die op een van die aspecten betrekking hebben.

Verzoeker beroept zich niet op een minderjarig kind. Wat artikel 3 van het EVRM en het beginsel van non-refoulement betreft, brengt hij geen enkel concreet element aan waaruit zou blijken dat een terugkeer naar Servië of naar Italië hem aan een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling zou blootstellen. Wat zijn gezondheidstoestand betreft, brengt hij geen element aan dat op enig medisch beletsel voor de terugkeer wijst. Wat zijn gezinsleven betreft, wordt verwezen naar wat onder punt 2.2.2 werd uiteengezet. Verzoeker concretiseert ten slotte niet welke bepaling van het Handvest zou zijn geschonden,

noch in welk opzicht het Handvest hem in deze zaak een ruimere bescherming zou bieden dan de reeds onderzochte bepalingen.

Het derde onderdeel is niet gegrond.

Het derde middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT